

Czwartek, 31 stycznia 2008 r.

21. wyraża poparcie dla wszystkich demokratycznych sił politycznych i dla społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza stowarzyszeń kobiecych i studenckich, które pomimo nasilających się represji toczą w Iranie – bez użycia przemocy – walkę o demokrację i prawa człowieka;

22. oczekuje od władz Iranu, że wykonają spoczywający na nich obowiązek odpowiedzialności za procedurę kontroli kandydatów w zbliżających się wyborach krajowych w sposób gwarantujący wolne i sprawiedliwe wybory;

Stosunki UE-Iran

23. podkreśla, że możliwość zawarcia w przyszłości porozumienia o handlu i współpracy między Iranem a UE będzie uzależniona od zdecydowanej poprawy sytuacji panującej w Iranie pod względem poszanowania praw człowieka oraz od pełnej współpracy Iranu z MAEA, a także od dostarczenia obiektywnych gwarancji co do pokojowego charakteru programu jądrowego Iranu;

24. odnotowuje decyzję brytyjskiej komisji odwoławczej ds. zakazanych organizacji z dnia 30 listopada 2007 r. wzywającą brytyjskiego sekretarza stanu do natychmiastowego usunięcia Organizacji Mudżahedinów Ludowych Iranu z listy zakazanych organizacji;

25. przyjmuje do wiadomości orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 grudnia 2006 r.⁽¹⁾;

26. wzywa Komisję do przedłożenia komunikatu na temat stanu stosunków UE-Iran oraz perspektyw rozwoju tych stosunków oraz wzywa obie strony do wznowienia dialogu dotyczącego praw człowieka równoległe do negocjacji na temat porozumienia o handlu i współpracy, które może zostać zawarte, jeżeli Iran poczyni niezbędne postępy w dziedzinie praw człowieka oraz w kwestii programu jądrowego;

27. wzywa Komisję do ustanowienia delegacji do Iranu w celu wspierania dialogu z władzami i ze społeczeństwem obywatelskim oraz w celu intensyfikacji stosunków, szczególnie w zakresie pomocy dla uchodźców i zwalczania handlu narkotykami;

*

* *

28. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiemu przedstawicielowi ds. WPZiB, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącym Rady Bezpieczeństwa ONZ, Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, dyrektorowi generalnemu MAEA, prezesowi Sądu Najwyższego Iranu oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

⁽¹⁾ Sprawa T-228/02, Zb. Orzeczeń 2006, p.II-4665.

Wyniki Konferencji w sprawie zmian klimatu (Bali)

P6_TA(2008)0032

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie wyników Konferencji w sprawie zmian klimatu (Bali) (COP 13 i COP/MOP 3)

(2009/C 68 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zbliżającą się trzynastą konferencję stron (COP 13) Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz trzecią konferencję stron – posiedzenie stron protokołu z Kioto (COP/MOP 3), które odbyły się na Bali (Indonezja) w dniach od 3 do 15 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając wnioski zamieszczone w czwartym sprawozdaniu z oceny sporządzonym przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC), opublikowanym w Walencji (Hiszpania) dnia 17 listopada 2007 r.,

Czwartek, 31 stycznia 2008 r.

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, a w szczególności rezolucję z dnia 15 listopada 2007 roku w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C – przygotowania do konferencji klimatycznej na Bali i dalsze działania (COP 13 i COP/MOP3)⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze fakt, że w czwartym sprawozdaniu z oceny IPCC potwierdzono, iż działalność człowieka przyspiesza zmiany klimatyczne, które wywierają już poważne skutki na świecie,
- B. mając na uwadze, że plan działania z Bali popiera wnioski zawarte w czwartym sprawozdaniu z oceny IPCC, zgodnie z którymi globalne ocieplenie jest jednoznacznie stwierdzone, a zwłoka w zmniejszeniu emisji znacznie ogranicza szanse osiągnięcia niższego stabilnego poziomu emisji i zwiększa ryzyko gwałtowniejszych zmian klimatycznych,
- C. mając na uwadze, że w wielu obszarach na świecie niekorzystne skutki wzrostu średnich globalnych temperatur są już odczuwalne i że najnowsze dowody naukowe pozwalają sądzić, iż uzgodniony przez UE długoterminowy cel ograniczenia ocieplenia do 2°C w porównaniu z okresem przed epoką przemysłową może okazać się niewystarczający, aby uniknąć znacznych ujemnych skutków zmian klimatycznych,
- D. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne stanowią długoterminowy problem i że same środki krótkoterminowe nie wystarczą do osiągnięcia pozytywnego wpływu na klimat; mając na uwadze, że dla systemu klimatycznego kluczowe znaczenie ma zapewnienie, aby globalne emisje osiągnęły szczytowy punkt w ciągu najbliższych 10-15 lat,
- E. mając na uwadze, iż kraje uprzemysłowione ponoszą główną odpowiedzialność za akumulację emisji gazów cieplarnianych w atmosferze; mając na uwadze, że najbardziej zagrożone państwa i ludność najbardziej odczuwają skutki bardziej niestabilnego klimatu;
- F. mając na uwadze, że szeroko zakrojone międzynarodowe porozumienie dotyczące długoterminowych celów w zakresie ograniczenia emisji jest bezwzględnie konieczne, aby zapewnić pewność inwestycyjną w zakresie technologii o niskiej emisji gazów cieplarnianych, jak również efektywność energetyczną i zrównoważone leśnictwo, a także unikać inwestowania w infrastrukturę energetyczną, która nie odpowiada celom w zakresie zmniejszenia emisji,
1. z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez strony konferencji klimatycznej na Bali decyzję o wszczęciu, w ramach UNFCCC, formalnego procesu negocjacji w sprawie międzynarodowego porozumienia klimatycznego na okres po 2012 r. z zamiarem zawarcia porozumienia oraz przyjęcia decyzji na piętnastej konferencji stron, która odbędzie się w Kopenhadze w 2009 r.;
 2. wyraża zadowolenie, że plan działania z Bali zawiera wyraźny harmonogram, wyznacza rok 2009 jako termin zawarcia porozumienia, a także wskazuje główne kwestie, które będą podlegać negocjacjom oraz uważa, że pozwoli to tym samym na stworzenie solidnych podstaw procesu negocjacyjnego;
 3. ponownie stwierdza, że takie porozumienie powinno opierać się na kluczowych zasadach i mechanizmach UNFCCC oraz protokołu z Kioto, uwzględniając wspólne, lecz zróżnicowane obowiązki, oraz stwierdza że jego podstawą powinny być też elementy określone w ustępie 2 ww. rezolucji z 15 listopada 2007 r.;
 4. uznaje zniesienie sztywnego rozróżnienia między państwami wymienionymi i niewymienionymi w załączniku 1 za jedno z ważniejszych osiągnięć planu działania z Bali;
 5. podkreśla konstruktywną oraz wiodącą rolę UE na konferencji klimatycznej na Bali, co znacznie ułatwiło przełom w negocjacjach; popiera kontynuowanie tej aktywnej roli w nadchodzących negocjacjach i nalega na bardzo silne zaangażowanie Parlamentu w ten proces;
 6. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez strony czwartego sprawozdania z oceny IPCC za najbardziej kompleksową i wiarygodną ocenę dotychczasowych zmian klimatycznych, uwzględniającą zintegrowaną naukową, techniczną oraz społeczno-ekonomiczną perspektywę dotyczącą odnośnych kwestii, jak również stanowiącą zachętę do korzystania z tych informacji podczas opracowywania polityki krajowej w zakresie zmian klimatycznych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0537.

Czwartek, 31 stycznia 2008 r.

7. wyraża ubolewanie, że w planie działania z Bali nie udało się umieścić jednoznacznych odniesień naukowych dotyczących konieczności zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych; z zadowoleniem przyjmuje natomiast uznanie przez strony protokołu z Kioto, iż zmniejszenie przez grupę krajów uprzemysłowionych emisji o 25-40% w porównaniu do poziomu z roku 1990 musi nastąpić do 2020 r.;
8. przypomina, że kraje uprzemysłowione, w tym te kraje, które jeszcze nie ratyfikowały protokołu z Kioto, muszą odegrać wiodącą rolę w zwalczaniu zmian klimatycznych na świecie oraz zobowiązać się do zmniejszenia ilości emitowanych przez nie gazów cieplarnianych o co najmniej 30% do 2020 r. oraz o 60-80% do 2050 r. w porównaniu do poziomu z roku 1990;
9. z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne podejście do negocjacji przyjęte przez większość krajów rozwijających się oraz ich zobowiązanie się do zaangażowania się w działania ograniczające zmiany na poziomie krajowym w kontekście trwałego rozwoju, wspieranego i umożliwianego przez technologie, finansowanie oraz rozwijanie potencjału w sposób wymierny, podlegający sprawozdawczości oraz weryfikowalnym;
10. podkreśla, że trwały rozwój gospodarczy jest prawem wszystkich krajów rozwijających się; podkreśla, że Unia Europejska i inne kraje uprzemysłowione muszą pomagać krajom rozwijającym się we wprowadzaniu zrównoważonych technologii;
11. przypomina, że wiarygodności i skuteczności globalnych wysiłków nie da się osiągnąć bez głębszych, wymiernych, podlegających sprawozdawczości i weryfikowalnych zobowiązań wszystkich zainteresowanych stron;
12. uważa, że znalezienie sprawiedliwego rozwiązania ma podstawowe znaczenie dla sukcesu międzynarodowej polityki klimatycznej;
13. uznaje, iż jako nowe rozwiązanie w porównaniu z protokołem z Kioto odmienna sytuacja krajów rozwijających się powinna znaleźć odzwierciedlenie w podejmowanych zobowiązaniach oraz że kraje wschodzące powinny przyjąć ograniczenia emisji określone w oparciu o stopień ich rozwoju, sektorową strukturę gospodarki, potencjał zmniejszenia emisji oraz możliwości techniczne i finansowe tych krajów;
14. uważa, że w ramach obowiązujących mechanizmów protokołu z Kioto istnieje miejsce na innowacje w zakresie form zobowiązań i celów określonych dla partnerskich krajów rozwijających się i wschodzących, aby takie zobowiązania były zgodne z potrzebami i potencjałem każdego kraju, pod warunkiem że są one mierzalne, podlegają sprawozdawczości i są weryfikowalne;
15. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o przyjęciu programu prac nad kwestiami metodologicznymi w zakresie różnorodnych podejść politycznych oraz pozytywnych bodźców, których celem jest zmniejszenie emisji spowodowanej wylesianiem i degradacją lasów w krajach rozwijających się, z należytym uwzględnieniem wielofunkcyjności i korzyści obszarów leśnych dla biologicznej różnorodności, funkcjonowania ekosystemu i lokalnych warunków życia; z zadowoleniem przyjmuje również zachęcanie stron do wspierania rozwoju potencjału, zapewniania wsparcia technicznego oraz podejmowania wysiłków, w tym projektów pilotażowych, w zakresie czynników prowadzących do wylesiania i potrzeby wspierania zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych;
16. z zadowoleniem przyjmuje decyzję w sprawie zarządzania funduszem na rzecz przystosowania w skuteczny i przejrzysty sposób, która zagwarantuje jego operacyjność we wczesnych stadiach pierwszego okresu realizacji zobowiązań protokołu z Kioto;
17. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o uruchomieniu programu strategicznego, którego celem jest zwiększenie poziomu inwestycji na rzecz rozwoju, transferu i rozdziału technologii ograniczających zmiany i dostosowawczych w krajach rozwijających się, jak również zadanie postawione przed grupą ekspertów ds. transferu technologii dotyczące oceny luk i przeszkód w zakresie wykorzystania środków finansowych oraz dostępu do nich;
18. uważa, że badania, rozwój oraz demonstracja bardziej skutecznych i mniej kosztownych technologii energetycznych powinny stanowić priorytet; wzywa do ścisłej współpracy między rządami, przemysłem, społecznością naukową oraz społeczeństwem obywatelskim;

Czwartek, 31 stycznia 2008 r.

19. wyraża przekonanie, że na następnej konferencji/spotkaniu stron w Poznaniu należy poświęcić uwagę krajom rozwijającym się i dlatego nalega na podjęcie prężnych wysiłków w celu osiągnięcia realnego postępu w odniesieniu do bodźców, w tym instrumentów rynkowych, na rzecz przeciwdziałania wylesianiu oraz zachęcania do zrównoważonego leśnictwa, finansowania dostosowania oraz lepszego transferu i upowszechniania czystych technologii w krajach rozwijających się;

20. wzywa do opracowania istotnych oraz przewidywalnych instrumentów finansowych w ramach polityki UE, które pomogą krajom rozwijającym się w dostosowaniu się do wpływu zmiany klimatu oraz zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych, jak również wylesiania i degradacji lasów; przypomina o potrzebie dokładniejszej i krytycznej kontroli rzeczywistego wpływu istniejących i przyszłych instrumentów finansowych stosowanych w sektorze związanym z klimatem na kraje rozwijające się; uważa, że mechanizmy czystego rozwoju powinny zostać zreformowane w celu wykorzystania ich pełnego potencjału podczas okresu zobowiązań przypadającego na lata 2008-2012;

21. podkreśla, że ekologizacja wspólnotowej polityki rozwoju oraz pomoc są konieczne i pilnie potrzebne oraz powinny zostać wdrożone w taki sposób, aby nie pozostawać w sprzeczności z polityką UE w zakresie ochrony środowiska i zmian klimatycznych; ubolewa nad bardzo powolnym postępowaniem w tym obszarze i wzywa przywódców UE do priorytetowego potraktowania w unijnej polityce współpracy na rzecz rozwoju kwestii łagodzenia zmian klimatycznych i dostosowania się do nich;

22. podkreśla, że w celu zachowania wiarygodności planu działań z Bali, kraje rozwinięte muszą pilnie zaangażować się w partnerstwa klimatyczne z największymi gospodarkami rozwijającymi się, takimi jak Chiny i Indie, w celu promowania ścisłej współpracy w sprawie reformy polityki energetycznej, rozwoju potencjału, wspierania inwestycji w dziedzinie efektywności energetycznej i technologii o niskiej emisji związków węgla;

23. ubolewa, że niemożliwe było uwzględnienie wyraźnego odniesienia do potrzeby osiągnięcia porozumienia w sprawie wiążących redukcji emisji w transporcie lotniczym i morskim; zauważa, że mandat z Bali nie wyklucza wiążących środków dotyczących transportu lotniczego i morskiego; ponawia apel o uwzględnienie emisji powodowanych przez transport lotniczy i morski w międzynarodowych zobowiązaniach dotyczących redukcji gazów cieplarnianych w okresie po 2012 r. pod auspicjami UNFCCC, gdyż Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) oraz Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) nie wykazały, że potrafią skutecznie zająć się tą kwestią;

24. podkreśla znaczenie zapewnienia, aby wszystkie ważne sektory międzynarodowego handlu były zaangażowane we wszystkie globalne zobowiązania i system odniesień dotyczące klimatu, tak aby globalny cel z zakresu zmian klimatycznych został osiągnięty oraz aby zapobiec globalnym zakłóceniom konkurencji;

25. wzywa do pilnego przeglądu polityki UE z zakresu biopaliw, ze szczególnym naciskiem na trwałość przez cały okres użytkowania każdego biopaliwa pod kątem redukcji emisji gazów cieplarnianych; podkreśla, że rozwój i wdrażanie strategii na rzecz biopaliw jako alternatywy energetycznej powinno w pełni uwzględniać jakiegokolwiek związane z nimi negatywne wpływy środowiskowe, społeczne i gospodarcze oraz przed nimi zabezpieczać; wzywa w związku z tym Komisję do zaproponowania solidnych norm i wyraźnych kryteriów dotyczących produkcji biopaliw;

26. podkreśla, że Parlament oczekuje sprawozdania Komisji i Wysokiego Przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa w sprawie wpływu zmian klimatycznych na bezpieczeństwo międzynarodowe, o które wystąpiono w konkluzjach Prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 21-22 czerwca 2007 r.; podkreśla potrzebę położenia szczególnego nacisku na kluczowe obszary takie jak łagodzenie skutków zmian klimatycznych, dostosowywanie się do nich oraz wprowadzanie zagadnienia zmian klimatycznych do wszystkich kierunków polityki, ponieważ zmiany klimatu mogą się stać głównym czynnikiem destabilizującym państwa najuboższe;

27. świadomy wagi wyzwań stojących przed nadchodzącymi negocjacjami nalega, aby polityka klimatyczna stała się kluczowym priorytetem i składową wszystkich stosunków zewnętrznych UE z krajami trzecimi, konwencjami regionalnymi oraz organizacjami ekonomicznymi; wzywa również cztery prezydencje (słoweńską, francuską, czeską oraz szwedzką), aby w latach 2008-2009 informowały Parlament o swoich założeniach w zakresie polityki klimatycznej, a także aby we współpracy z Komisją sporządzały regularne sprawozdania na temat postępów w negocjacjach;

Czwartek, 31 stycznia 2008 r.

28. zwraca się do Komisji o zbadanie, dopóki nie istnieją równe warunki dla wszystkich, możliwości zwiększenia przez sektor przemysłowy szans na sukces gospodarczy poprzez rozwój innowacyjnego i „przyjaznego klimatowi” przemysłu; wzywa zatem, by WTO rozważyła wprowadzenie środków tymczasowych sprzyjających wytwarzaniu oraz eksportowi produktów przyjaznych dla środowiska oraz tworzeniu i rozprzestrzenianiu innowacyjnych technologii;

29. wzywa właściwe stałe i tymczasowe komisje oraz delegacje do ścisłej współpracy w zakresie zmian klimatycznych celem zapewnienia spójnego i skoordynowanego podejścia we wszystkich dziedzinach polityki, a mianowicie w polityce z zakresu ochrony środowiska, przemysłowej, energetycznej, transportowej, rolnictwa, badań i rozwoju oraz, w szczególności polityki w dziedzinie handlu i inwestycji, a także innych inicjatyw dotyczących celów w zakresie zmian klimatycznych; wzywa do regularnego rozpatrywania kwestii zmian klimatycznych na szczeblu delegacji międzyparlamentarnej oraz w ramach Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawczego;

30. uznaje, że wiarygodność negocjacji UE opiera się na sukcesach odnoszonych w zakresie krajowego zmniejszania emisji w Europie i oraz na rozwoju i transferze technologii o niskiej emisji związków węgla do pozostałych krajów; w związku z tym wzywa do przyjęcia polityki oraz środków na wszystkich poziomach: lokalnym, krajowym oraz europejskim, które zagwarantują, że do 2020 r. UE zrealizuje zmniejszenie krajowych poziomów emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 30 % w porównaniu z poziomem z 1990 r., o ile pozostałe kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnego ograniczenia emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą wkład odpowiadający ich odpowiedzialności i możliwościom; uznaje podjęte przez UE zobowiązanie do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o co najmniej 20 % w porównaniu z 1990 r., niezależnie od zawarcia globalnego porozumienia odnoszącego się do okresu po roku 2012; wzywa do przyjęcia polityki i środków na rzecz przeznaczania większych funduszy na szczeblu zarówno krajowym, jak i na szczeblu UE na badania i rozwój oraz innowacje w dziedzinie redukcji emisji gazów cieplarnianych;

31. wzywa UE do wykorzystania jej możliwości i wpływów jako jednego z głównych podmiotów na arenie międzynarodowej i partnera krajów rozwijających się do wprowadzenia spójnych celów dotyczących zmian klimatycznych na szczeblu międzynarodowym;

32. podkreśla historyczną odpowiedzialność głównie krajów uprzemysłowionych jako głównych emitentów gazów cieplarnianych i wzywa je w związku z tym do większego zaangażowania w celu uniknięcia i ograniczenia naturalnych katastrof i społecznych wstrząsów, które mogą nastąpić o ile globalne ocieplenie nie zostanie ograniczone;

33. zauważa inicjatywę administracji Stanów Zjednoczonych dotyczącą zwołania kolejnych pięciu spotkań największych podmiotów emitujących na świecie; wzywa Komisję oraz zaangażowane państwa członkowskie do uzależnienia udziału od konkretnych propozycji państw przyjmujących dotyczących krótkoterminowych celów w zakresie ograniczenia emisji, zgodnych z celami i założeniami UNFCCC; wzywa największe światowe podmioty emitujące do skoordynowania prac z UNFCCC;

34. zauważa, że ww. konferencja/spotkanie stron w Poznaniu będzie się odbywać jednocześnie ze szczytem Rady Europejskiej; zwraca się do Rady o zmianę terminu szczytu Rady Europejskiej w celu umożliwienia głowom państw i szefom rządów udziału w COP/MOP i upewnienia się, że COP/MOP poświęcona zostanie należyta uwaga ze strony rządów;

35. jest przekonany, że jeżeli wyżej wymienione cele mają zostać osiągnięte, konieczne będzie zaangażowanie mediów, które odegrają kluczową rolę w niezbędnym uwrażliwianiu opinii publicznej na problem zmian klimatycznych przewidywanych w perspektywie krótko- i średnioterminowej;

36. uważa – zgodnie z treścią dyskusji prowadzonych na konferencji na Bali z przedstawicielami parlamentów z całego świata – że Parlament może i powinien odgrywać znaczącą rolę jako koordynator stałego międzyparlamentarnego forum do spraw zmian klimatycznych; wzywa w związku z tym swoje odpowiednie organy do rozważenia takiej możliwości;

37. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również Sekretariatowi UNFCCC, z prośbą o przekazanie wszystkim umawiającym się stronom UNFCCC spoza UE oraz jej obserwatorom.